

ΡΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μονον μία φορά θά βγαίνει,
π' όταν έγω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητής θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπην,
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίγως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τά ξένα όμως μέρη — **δύκα φράγκα και 'στό χέρι**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρῶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαί — απ' ευθείας πρὸς έμέ.
Για τή σάρκα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Του Νοεμβρίου τρίτη και δεκάτη,
κι' άπάντησις 'στών λόγον ντιλικάτη.

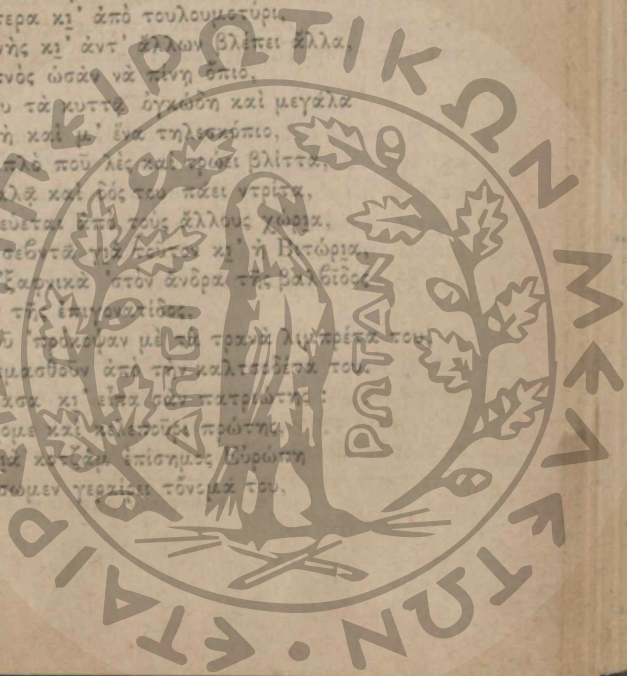
Τετρακόσα σαράντα κι' όκτώ,
'στών Μιλλόρδο κοντά ύλακτώ.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Δέν ξέρεις, Περικλέτο μου, χαρά που τήν έπῆρα
και 'μάθασα τί γράφουνε για τόν γνωστό Σωτήρα
μέσα 'στά φύλλα τ' 'Αγγλικά τά κοσμοξακουσμένα,
που 'στών σοβαρότητα περνούν και σέ κι' έμένα.
Γραφουν πως είναι δηλαδή πολιτικός βαρβάτος
κι' άχαμη τύχη να 'βρεθῇ μέσ 'στών Ρωμηών τό κράτος,
ότι θά 'χόρταινε άλλου τιμαίς και μεγαλεία,
ότι τρελλαινεται γι' αυτόν ή φίλη μας 'Αγγλία,
πως είναι τό κεφάλι του απ' όλα πιο γερό,
πως μόνο τούτος τ' 'Αγγλικά τά ξέρει σαν νερό,
ότι σαν βέλος ξεπετᾷ και φεύγει σαν σαίτα,
ότι πρό χρόνων κατοικεί 'στό σπήτι του Νικήτα,
πως έχει 'στό γραφείο του και μία βιβλιοθήκη
και κάτι τόμους σοβαρούς, όπουνάι τεφαρίκι,
πως 'μέρα νύκτα σοβαρός διαβάζει τακτικά
εφημερίδες 'Αγγλικάς και περιοδικά,
πως παίζει μέσ 'στά δάκτυλα Σαίξπηρο και λοιπούς
και τούτον είν' εργατικός και δουλευτής έργνης,
που τήν ούρά δέν έπιασε ποτέ τῆς 'Αλειπούς,
ότι έπαίξε ποτέ του βίστ, άλλ' ούτε και λουτένις,

πως έχει μιάν 'Εγγλέζικη ρητορική βαρειά,
πως τούς Ρωμηούς χωρίς αυτόν καθένας τούς οίκτηρει,
πως και του Τσέστερ τό τυρί και τάλλα τά τυριά
τά τρώει πιο καλλίτερα κι' από τουλουματόρι,
πως είναι μεγαλομανής κι' αντ' άλλων βλέπει άλλα,
πως όνειρευεται 'ξυπνός ώσαν να πίνη όπιο,
κι' όλα 'μπροστά του τά κυττά όγκώδη και μεγάλα
μέ μία λούπα δυνατή και μ' ένα τηλεσκόπιο,
πως κάνει τό μονό όπιο που λές και τρώει βλίττα,
πως τόν άέρα καθάλα και ρός του πάλι υτρίττα,
πως πρέπει να λατρευεται επά τους άλλους χωρία,
πως έχει πάθος και σεβντά για τους κι' ή Βιτώρια,
κι' ίσως να στείλη 'Έαρκικα 'στών άνδρά της βαλδύς
έκείνο τό παράσημον της επιγονατίδας,
κι' όλ' οι Ρωμηοί, που 'παράσαν με τή τραχιά λιμπίρα του
μαζί μ' έμας να κρατασούν από τή καλλιτέλεια του.
Αυτά που λές 'ιδικόσα κι' είπα σαν παρωτόνη:
'ακούττα τί άνδρα έχομε και καλεούμε πρώττη
που τόν θαυμάζει μια καταρά 'πίσημος Εύρώπη
και τό Λονδίνον συσσωμεν γερά τόν τόνμα του.

κι' ἐμείς τὰ παληοκνώδαλα, ἐμείς οἱ παληοκνώδαλοι οὔτε μὲ γύψο 'στήσαμε ἀκόμη τὰ γαλμὰ του». Ἐμᾶς ἐκείνος ἔπρεπε νὰ μᾶς τσαλαπατήσει κι' ἂν ἔφτανε καμμιὰ φορά τὰ πρόστυχα μας μούτρα νὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς τὰ ξαναφτύσει καὶ νὰ κτυπᾷ κατραπακιάς, 'στὴν ἀδεικνὴ μας κούτρα, κι' ὅλοι μας μὲ ριπίδια Κινέζικα σὰν δοῦλοι ἔπρεπε νὰ στεκώμεθα κοντὰ του καραούλι, καὶ τὰ σοφὰ τεττέριζα του μ' ἐκείνα ν' ἀερίζουμε μήπως καμμιὰ βρωμόμυγα τυχὸν τὰ μαγαρίση, κι' ὡς δόλιον μισέλληνα πατόκορφα νὰ 'βρίζουμε ἐκείνον ποὺ δὲν ἤρχετο μαζί μας ν' ἀερίση. Αὐτὸς ποὺ 'μπρός μας ἔπρεπε μὲ στέμμα νὰ περνᾷ καὶ μόνος τὸ Κουβέρνο μας αὐτὸς νὰ κυβερνᾷ μὲ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ζίγγις-Χάν, τοῦ κραταιοῦ Μογγόλου, χωρὶς ἀντιπολίτευσις νὰ τοῦ 'μιλῇ καθόλου, ἐκείνον ὅπου τούπρεπε νὰ κόψῃ κάθε γλῶσσα κι' ἀρξάν κοντὰν θὰ 'πλήρωναν τὰ χρέη μας τὰ τόσα ἂν Κυβερνήτη των ποτὲ τὸν εἶχαν οἱ Ἑγγλέζοι, νὰ μὴ τὸν σκιάζεται κανεὶς Ρωμῆος κολοβελόνης, κι' ὁ Ράλλης νὰ σηκώνεται μετὰ τοῦ Μεσσηνέζη καὶ νὰ τοῦ λένε «μὲ τὰ σκρίπ μᾶς τὸ παραξιλόνειες». Φουρτούνα 'στὰ μπατζάκια του, ἀφοῦ δὲν εἴμπορεῖ κι' ἕνα ψωροδιάταγμα νὰ ρίξῃ 'στὰ σκουπίδια, κι' ἀκούει τὸν ἐξάψαλμο κι' ἀπὸ τὸν Θεοδωρὴ καὶ σὰν σκασμένος καθεται μὲ σουφρωμένα φρύδια. Τοῦ τῶπα μιά, τοῦ τῶπα ὁδὸ... δὲν εἶναι γιὰ 'δὼ πέρα κι' ἂν θέλῃ ὁδὸ ἀληθινὴ μᾶς γιὰ τὴν Ἑγγλιτέρα... δὲν κάνει, Περικλέτο μου, γιὰ τοῦτο τὸ κοτέτσι... τί νὰ σοῦ 'πῶ... φαντάζομαι πῶς ἐγεννήθη ἔτσι μὲ τὰ φωκὸλα τὰ 'ψηλὰ καὶ μὲ τὸ σοβαρό του καὶ πῶς ποτὲ δὲν ἔκαμε σὲ δρόμο τὸ νερό του. Π.—'Αλλοιῶς δὲν τὸν φαντάζομαι κι' ἐγὼ παρὰ Μυλλόρδο, ποὺ τρώει 'στὸ τραπέζι του μπουτίγκα καὶ μπιφτέκι, κι' οὔτε μελομακάρονα ἢ μπουτί μετὰ τὸ σκόρο νομιζῶ 'στὸ Μυλλόρδο στομάχι του πῶς στέκει. 'Αδύνατον νὰ φαντασθῶ παιδιοῦ πῶς εἶδε χρόνια, ἢ κάστανα πῶς εἴπῃ τῆς Γούβας καὶ μαρόνια, ἢ πῶς κι' ἐκείνος ἐπαίξε ποτὲ μονὰ ζυγά, ἢ πῶς 'τραγοῦδῃ κι' αὐτὸς τὰ ξῶα μου ἀργά, πῶς μὲ στραγάλια 'γέμιζε τὴν μιά του κι' ἄλλη τσέπη, πῶς ἔπινε φλασκουηλο καὶ κάποτε σαλέπι, ἢ πῶς κουλούρα ἔτρωγε κἂν κρύα κἂν ζεστή, πῶς ἔλεγε τὰ κάλαντα 'στῆς γειτονιάς παγᾶνα, κι' εἴθευρε τὴν ἀμπάριζα καὶ τὸν αὐγατιστή, τὸ μία μία, δύο, τρεῖς, καὶ τὸ λουρί 'στὴ μάνα. 'Αλλοιῶς δὲν τὸν φαντάζομαι παρ' ὅπως εἶναι τώρα, γιὰ δανεικὰ κι' ἀγύριστα νὰ πέρνῃ πάντα φόρα, καὶ μετὰ θρήνου νὰ θρηγῇ πολὺ σπαρακτικοῦ περὶ τοῦ πολιτεύματος τοῦ Συνταγματικοῦ, καὶ νὰ ξεπαρδάλωνεται περὶ πολιτικῆς κι' ὅλο τῆς ρόγας νὰ ρουφᾷ τῆς Ἀριθμητικῆς, καὶ νὰ γεμίζῃ ἢ κόκα του μὲ νοῦμερ' ἀδυσώπητα κι' ἀπ' τὸ Παλάτι κάποτε νὰ τρώῃ τὴ χυλόπητα. Φ.—Τὶ κρίμα τέτοιος ἀνθρώπος νὰ ξεροτηγανίζεται σὲ τοῦτο τὸ Ρωμαῖκο, ποὺ πάει νὰ σαπίσῃ, καὶ μ' ἕνα μόνο στοχασμὸ ν' ἀδικοδασανίζεται πῶς εἴμπορεῖ καλλίτερα νὰ μᾶς χρεωκοπήσῃ. Καὶ μὴ νομίζῃς, Περικλῆ, πῶς ἡ χρεωκοπία εἶν' εὐκολὸς ὑπόθεσις καὶ μιά κοινοτοπία, ἀνδρα σοφὸν χρειάζεται γι' αὐτὴν κι' ἡ Ρωμηοσύνη νᾶχῃ λαγοῦ περπατησιὰ, λαγοῦ γρηγοροσύνη.

Δὲν εἴμπορεῖ, βρε μάτιχ μου, νὰ γίνῃ ὅπως ὅπου, χρειάζεται πολιτικὴ καὶ τὰκ καὶ σὺ καὶ κῆπος, κι' ἂν ἐξ ἀτόμων ἔρχεται ἡ κι' ὁλοκληρὸν κράτος, ἀλλ' ἀπαιτεῖ κι' ευγένειαν καὶ τρόπους ντιλικάτους. Κι' αὐτὴ σὰν κάθε δάνειο τὸν ἀνθρώπο της θέλει, ποὺ νὰ 'μπορῇ, βρε Περικλῆ, νὰ ξεγλιστρᾷ σὰν γέμι, ἂν δὲ κεφάλια καὶ γι' αὐτὴν δὲν ἐργασθῶν σπουδαῖα, θὰ γίνῃ καὶ πῶς πρόστυχη κι' ἀγροίκος καὶ χυδαία, ἐνῶ, καθὼς γνωρίζομεν, ὁ Λόρδος χρεωκόπος, σῶζων καὶ θήκας ἱεράς καὶ τῶν πατέρων ἔση, θὰ μᾶς τὴν κάμη κομ' ἢ φὸ καὶ λίαν εὐπροσώπως, Ἑγγλέζικη, Μυλλόρδικη, ὡς εἶδος τι Μυλλοῖδον, καὶ τότε πιά θὰ 'πῇ καὶ σὺ τὸ μπόσικο ζαγάρι: «χαρὰ 'στὸν πρωτομάστορη, χαρὰ 'στὸν κατεργάτη» κι' ὅλοι θὰ τοῦ φωνάζωμε μὲ νέα βουλμία: «νὰ ζήσης, μπάρμπα, κάνε μας ἀκόμη κι' ἄλλη μία». Ἡ ράτσα εἶναι πάντοτε τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν, ἀλλέως ὅλα, Περικλῆ, κατὰ διαδόλου πᾶν, καὶ σὰν παραδανείζεσαι καὶ σὰν χρεωκοπῇς ἀνάγκη νᾶχῃς ἀρχοντιά καὶ νᾶσαι τελεπῆς. Ἔτσι 'στὸ βρόντο δὲν περνᾷ κανένα ντοκουμέντο, γιὰ τὸ κανόνι θέλομεν ὡς τὸν Τρικούπη ἀνδρα, οὐδ' ἄλλο τι χρειάζεται γι' αὐτὸ τὸ φαλιμέντο παρ' ἀνθρώπος ἀπὸ γενεᾶ καὶ σκύλος ἀπὸ μάνδρα. Π.—Γιὰ 'πὲς μου πῆγες 'στὴ Βουλὴ; Φ.—Ἐπῆγα καὶ τοὺς εἶδα... σταφίς, σταφίδος, Περικλῆ, σταφίδι καὶ σταφίδα, ὄνομα τρίτης κλίσεως καὶ γένους θηλυκοῦ, ὅπου κι' αὐτὸ 'μουφλούζεσε καὶ πάει τοῦ κακοῦ, κι' ὅλ' οἱ σταφιδοκτῆμονες φωνάζουν φῶ παπαί, ἀλλ' ὅταν ὅμως καὶ γι' αὐτὴν γενοῦν ἐπιτροπαὶ θὰ δράσῃ κι' ἡ Ρωμαῖικη σταφίδα ἢ διαβόλισσα κι' ἡ πέντε Ἡπειροὶ τῆς γῆς θὰ πάθουν σταφιδόλυση, ἢ Ἀφρικὴ κι' Ἀμερικὴ κι' Εὐρώπη κι' Ὀλλανδία, καὶ θὰ μᾶς δέσουνε σφιχτὰ μὲ τὸν ζουρλομανδύα, γιὰτὶ γιὰ τὴν σταφίδα μας θὰ γίνῃ στόλων μπλόκος κι' οὔτε γιὰ τὰ Χριστόφωμα δὲν θὰ μᾶς μείνῃ κάκα, καὶ νὰ μιά λίτρα καὶ σ' αὐτόν, ὁδὸ λίτρας καὶ σ' ἑκατο, νιφθῇτε κι' ἀποφάγαμε, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων, κι' οἱ δανεισταὶ θὰ μᾶς ζητοῦν φορτώματα σταφίδος καὶ τοκοχρεωλώσια θὰ πληρωθῶν εἰς εἶδος, κι' ὡς σύμβολον θὰ γράφωμεν «ἐν τῇ σταφίδι νίκα» καὶ τώρα πάρτε τὰ ξερά καὶ τὰ χλωρὰ μας σῶκα προτοῦ νὰ σὰς τὰ σφιζόμε ἀπάνω 'στὸ κεφάλι, διαόλου Πρωσσογερμανοί, διαόλου Ἀγγλογάλλοι. Λοιπὸν ποὺ λὲς μὲς 'στὴ Βουλὴ συζήτησις καὶ γόουπι περὶ τῆς ἀκυρώσεως τοῦ σκρίπ ὑπὸ Τρικούπη, μὰ δὲν 'μιλοῦσε, Περικλῆ, ἐκείνος ὁ μαριόλος, κι' ὅλο κι' ἐσθαρρεύετο καθὼς ὁ γκράν Μογγόλος, κι' ὁ κύριος Θεόδωρος γεμάτος ἀπὸ χάρι ἐσύγκρινε τὴν θέσι μας μ' ἀνάγνωσμα Ψυχερῆ, καὶ ὁς του τότε κάκκα ὁ κάθε πατριώτης, γιὰτ' εἶναι καὶ χωρατατζῆς ὁ Θεοδωράκης πρώτης. Πολλῶν δὲ λόγων σθεναρὸν ἠκούσθη εὐστροφία κι' ὑπέβαλεν ἀπάντησιν ἡ πλειονοψηφία 'στὸν λόγον τὸν Βασιλικόν, ἀλλὰ κι' ὁ Καραπάνος ἐν σχέδιον ἐπρότεινε μακρόν ὑπερηφάνως, κι' ὁ Ράλλης τοῦπε «δὲν 'μπορεῖς 'δικό σου νὰ προτείνῃς, ἂν ἀρχηγὸς ἐπίσημος προτῆτερά δὲν γίνῃς», κι' ὁ Καραπάνος τοῦπε «πρίτε ποῦ νόμους θὰ μοῦ βάλῃς, κι' ὁ Ράλλης τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος πρίτε 'φώναξε κι' ὁ Ράλλης, ἀλλὰ κι' ὁ Πίτ, ποὺ μόνος του θρηνεῖ τὸ ριζικό του,

κι' ἐκείνος ἕνα σχέδιο 'ξεφούρνισε 'δικό του, ἴππας κι' ὁ Ζυγομαλάς, νέο κι' αὐτὸ φουντάνι, κι' ἄλλοι πολλοὶ ποὺ σκέπτονται νὰ 'βγούνε καπετανοί, ὅμως κι' ἐγὼ, βρε Περικλῆ, ἐπῆρα μία πένα, κι' ἀπὸ τὸ θεωρεῖο μου ὑπέβαλ' ἄλλο ἕνα, κι' ἔτσι καὶ τοῦτη 'τέλειωσε ἡ δύσκολη δουλειὰ, κι' ἂς 'δοῦμε ποῖο θὰ προκριθῇ ἀπὸ τὸν Βασιλέα. Π.—Πολὺν καιρὸ, βρε Φασουλῆ, δὲν ἔραγες μπερντάχι, κι' ὅρσε πέντ' ἐξῆ ματσουκιάς εἰς τὴ σκυρτὴ σου ράχη.

Μανεφέστα τῆς Βουλῆς εἰς τὸν λόγον τῆς Αὐλῆς.

Μεγάλη πανταχοῦσα τῆς πλειονοψηφίας,
τούτέστι τοῦ Τρικούπη μετὰ τῆς συντροφίας.

Οἱ Βουλευταὶ τοῦ κράτους ἐπανεῖδον
τὸν φίλον Βασιλέα ἐν χαρᾷ,
κι' ἤκουσαν περὶ φαντιγγ καὶ σταφίδων
σπουδαῖα νὰ λαλῇ καὶ σοβαρά.

Μᾶς εἶπες κάθε ζήτημα ν' ἀρῇσωμεν
κι' ὅλοι τὰ σκρίπ προθυμῶς νὰ ψηφίσωμεν,
κι' ὁ κύριος Μυλλόρδος ὁ βροντῶν,
ὅπου ποτὲ τ' αὐτὶ του δὲν ἰδρόνει,
'στὴν προτροπὴν σου ταύτην ἀπαντῶν
μὲ μία κονδυλιά του τάκυρόνει.

Πιστεύομεν γι' αὐτὸ νὰ μὴ θυμώσης,
ἀλλ' ἂν καὶ μὲ τὸν Λόρδο μας κακιάσῃς,
ἀμέσως ὁ θυμὸς θὰ σοῦ περάσῃ
ὅταν ἰδῇς ἀμμάζουσιν τὴν πίστιν
κι' ὅτι τὸ κράτος σίγουρα θὰ δράσῃ
χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐλαχίστην.

'Αν τώρα τὰ χαρτιά σου ἀκυρώνωμεν,
ἀλλ' ὅμως, Βασιλεῦ, σὲ βεβαιώνωμεν
πῶς ἔχομεν σκοποὺς ὑψηλοτάτους
κι' ὅτι τὸ 'Ισχύριο τοῦ κράτους
δὲν θάναί σὰν καὶ πρῶτα στραβοκάνικο,
ἀλλὰ θὰ στέκῃ ντούρο σὰν λουκάνικο.

Θὰ γίνουν βελτιώσεις περισσὰι
μὲ τόσας αὐστηρὰς οικονομίας,
κι' ἴσως καθυστερήσῃ καὶ πρὸς Σὲ
τὸν τακτικὸ λευρὸ σου ὁ Ταμίας.

Μὴ σοῦ σκοτίζουν διόλου τὸ κεφάλι
τὰ δάνεια καὶ τὰλλα μαραφέτια,
ὡς πρώτῃ δὲ βελτιώσεις μεγάλη
ἔγινε κι' ἕνα τμήμα γιὰ ρουσφέτια.

Καὶ κάθε Βουλευτὴς καὶ Ριγκολέτος
θὰ μπαίνει μὲς 'στὸ τμήμα φανερά,
καὶ πίνοντας τὴν πίπα του ἀνέτως
θὰ πέρνῃ τὸν μεζὲ του μιά χαρά.

Κι' ἔτσι κι' ὁ Λόρδος δὲν θὰ ξεκουφαίνεται
μὲ Βουλευτὰς τραχεῖς κι' ἀγροικοτάτους,
κι' ὅλο καὶ στερεώτερον θὰ φαίνεται
τὸ κινδυνεύσαν Συνταγμα τοῦ κράτους.

Ἐν γένει μὲ ρουσφέτι καὶ μπαζίσι
τάπανω του θὰ πάρῃ κάθε κλάδος,
κι' ἀμέσως τὸ κεφάλαιον θ' αὐξήσῃ
τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

'Ανάρρωσις παντοῦ καὶ θεραπεία,
δι' ὅλα νέα μέτρα, νέοι τρόποι,
ἢ δὲ δημοφιλὴς χρεωκοπία
σὰν 'Οδυσσεὺς θάναί Πηνελόπη.

Γι' αὐτὴν πολὺς καὶ μὸς καὶ τόση τρέλλα
καὶ ὁς του οἱ μνηστήρες σὺρε κι' ἔλα,
ἀλλὰ θὰ ξεκουμπίσῃ τοὺς μνηστῆρας
σὰν 'Οδυσσεὺς ἀρχαῖος ὁ Σωτήρας.

Κι' ὅταν ὁ Λόρδος τέλος εὐτυχῇσῃ
πρὸς νέαν νὰ μᾶς φέρῃ εὐτυχίαν
ἴσως καταδεχθῇ νὰ συμμαχήσῃ
μὲ τὴν Τριπλὴν ἐκείνην Συμμαχίαν.

Καὶ τότε, Βασιλεῦ, ποῖος θὰ μᾶς πιάνη;
κι' ὅταν κι' αὐτὸ 'στὴ μέση ξεφτυρώσῃ
σὰν τροφαντὸ ἀγγούρι καὶ ρεπάνι
κι' οἱ Γάλλοι θὰ ζηλέψουνε κι' οἱ Ρῶσοι.

Τὸ γένος δὲ τὰ χέρια του θὰ τρίβῃ
μαζί μὲ τὸν Κάλνικον καὶ Καπρίβη,
κι' ἐμείς στεφανωμένοι μὲ μυρτιαῖς
θὰ δίνωμε 'στὸν Πλάδστανά μυτιαῖς,
κι' οἱ δανεισταὶ θὰ μείνουν ὅλοι κάκαλο,
ὅπου θάροσιν τὸ κράτος μας γιὰ πρόκαλο.

Δι' ὅλ' αὐτὰ θὰ λαβώμεν φροντίδα,
χωρὶς νὰ γίνῃ πάταγος πολὺς,
κι' ὅσο γιὰ τὴν ἀπαιτητὴν σταφίδα
δοῦν καὶ συζητήσῃς τῆς Βουλῆς.

Κι' ἂν θέλῃς τὸν λαόν νὰ μακαρίσῃς,
ὅπου μ' ἐμᾶς ποθεῖς νὰ τὸν πορεύῃς,
πέρα καμμιὰ φορά σὰν εὐκαιρήσῃς
τῶν ρουσφετιῶν τὸ τμήμα νὰ αὐττάξῃς.

Ἐκεῖ ἐπιτελοῦμεν ἔργον μέγα
τῆς προκοπῆς τοῦ Ἰσχυροῦ καὶ Ὀμῆγα
κι' ἀκούῃ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ
ὁ κύριος Στεφάνου τὸν Ραῖση.

Δι' ὅλας οὖν τὰς ἀνάθεν αἰτίας
τὸ σῶμας τὸ σῶμας τῆς πολιτείας
θὰ πέρνῃ 'στὸ μινούτο δέκα μίλια
καὶ Σὺ μ' αὐτὸ πλησίστιος θὰ φέρεσαι,
νὰ σὲ γράφωμε μ' ὅλη τὴν φαντάσια
καὶ Σὺ νὰ μᾶς χαρᾷ καὶ νὰ μᾶς χαιροῖσαι.

**Ἀπάντησις τῆς μειονοψηφίας,
τοῦ Ράλλη δηλαδή καὶ συντροφίας.**

ὦ Βασιλεῦ, ὕψαινε καὶ χαῖρε κι' εὐδαιμόνει,
ἀλλ' ὅμως πάντοτ' ἐνθυμοῦ κι' οὐδέποτε λησμονεῖ
τί καλαμπούρια σοῦλεγε κι' ὁ προσφιλέης σου Ράλλης
ὅταν ἐξαναγύρισες ἐκ τῆς ἀποδημίας,
καὶ περὶ τῆς ἀγάπης του ποσὼς μὴν ἀμφιβάλῃς,
οὐδὲ περὶ τοῦ ζήλου του καὶ τόσης προθυμίας.

Ἀπάνω ποῦθελε κι' αὐτὸς συμβιβασμοὺς νὰ κάνη
μετὰ μίας περιφανοῦς Τραπεζίτῶν ἀγέλης,
καὶ τόσοι τὸν ἐκύκλωσαν πεινῶντες πελεκάνοι,
Ὁρνεονστάιν δηλαδή καὶ Ὁρνεοτιθέλεις,
ὁ Λόρδος ὁ παραιτηθεὶς μᾶς τᾶκαμε σαλάτα
κι' ἄρχισε ὁ κακόσορτος τὴν πρώτη του παρλάτα.

Καὶ δίχως κἄν τὴν πρέπουσαν νὰ μᾶς ζητήσῃ ἄδειαν
τὰ σκρίπ τὰ μακαρίτικα τ' ἀκύρωσε μ' αὐθάδειαν,
καὶ μήτε τὸ 'δικό σου κἄν δὲν ἔκαμε χατήρι
κι' ὡς Ἰνδικὴ κορδόνεται θεότης τοῦ Τριμούρτη.
μὰ σὺ, Μεγαλειότατε, τὸν Λόρδον ἐπιτήρει
κι' ὅποιος κατῇ μὲ τὸν χυλὸ φύσῃ καὶ τὸ γιζοῦρι.

Φαρμάκι μᾶς ἐπότισε, ἀλλ' ὅμως θὰ σιγήσωμεν
κι' οὔτε γιὰ χάξι, Βασιλεῦ, θὰ κωλυσιεργήσωμεν,
ἐκτός ἂν ὁ Κοτζάμπασης μᾶς σφίξῃ καὶ θυμώσωμε
κι' ἥσυχαι θὰ προσμένωμε ὡς ὅτου δυναμώσωμε,
κι' ἐμπιστοσύνης ζήτημα ἐκεῖνος ἂν προτείνῃ
τότε κι' ἐμεῖς θὰ κάνωμε ταύτιζα του τελατίνι.

Σὺ δὲ, ποῦ τόσας χάριτας σ' ὀφείλομεν ἀρρήτους,
εἰς πρώτην εὐκαιρον στιγμήν μὴ λησμονῆς τοὺς τρίτους,
ἂν θέλῃς δὲ πραγματικῶς τῶν πόθων τὴν ἐκπλήρωσιν
τὸν νοῦ σου καὶ τὰ μάτια σου ἀπάνω μας προσήλωσε,
γιὰ ν' ἀκυρώσωμεν κι' ἐμεῖς τοῦ φαίντιγγ τὴν ἀκύρωσιν
'στὸ πείσμα τοῦ Μαχαραγιά, ὅπου τὸ παραξίλωσε,
καὶ γιὰ τὸν ἀκυρώσαντα βαθὺς ν' ἀνοίξῃ λακκος...
οἱ Βουλευταὶ Μερλόπουλος καὶ Τριανταφυλλάκος.

✱

**Μεγάλῃ πανταχοῦσα τοῦ Προοδεύτικου ὁ,
ἀρχισυνταγματάρχου τοῦ Πυροβολικοῦ.**

ὦ Βασιλεῦ, ἡ πίστις μας ἄς πάη νὰ κουρευεταί...
σὲ χαιρετῶ, σὲ προσκυνῶ, ἀλλὰ δὲν εἶναι τρόπος
μὲ τὸ 'δικό μου πρόγραμμα νὰ παρακορευεταί
ὁ κάθε πυροβολητὴς καὶ κάθε χρεωκόπος,
καὶ μὲ 'δικά μου κόλλυθα μνημόσυνο νὰ κάνη,
οὔτε 'μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί λύσσα ποῦ μὲ πιάνει.

Σ' ἐμένα μόνον, Βασιλεῦ, ἀνέκαθεν ἀνήκει
τοῦ κανονικοῦ τοῦ μέλλοντος ὁ θρίαμβος κι' ἡ νίκη,
τῆς δὲ μουφλουζαρίας μας ὑπῆρξα ὁ Τυρταῖος
ἐγὼ καὶ πρῶτος, Βασιλεῦ, ἐγὼ καὶ τελευταῖος,
κι' ἐγὼ τὸ πολυθρύλλητον τροπάρι τῆς ἐτόνισα
καὶ τὸ 'δικό μου τῶνομα πάρε το σὺ γειτόνισσα.

Αὐτὴ δὲν εἶναι ἀληθῶς κατάστασις πραγμάτων
νὰ γίνεταί σφετερισμὸς τῶν ξένων προγραμμάτων,
κι' ἀδικημένος, Βασιλεῦ, 'στὴν Πρόδον νὰ τρέγω
μακρὺς μακρὺς καλόγερος, ποῦ κόκκαλα δὲν ἔχω.

Ἐξετρελλάθη ὁ λαὸς μὲ τὰ προγράμματά μου
κι' ἀκολουθεῖ τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά μου,
καὶ μὴ φορὰ νὰ φτερνιστῶ σκυπτὸς ἐμπρὸς μου πέτσι,
κι' ἂν δὲν πιστεύῃς 'ρώτησε τὸν μπάρμπα μου τὸν μείττι,
'ρώτα καὶ τὸν Σταυρόπουλο τί 'ξώδεψα ὡς τώρα
γιὰ καρτσάδες, μάσκουλα, καὶ μία κλαπαδόρα.

Αὐτὰ καὶ μένει ταπεινῶς ἐκεῖνος ὅπου ξέρεις,
ὁ Καραπάνος, ἔσχατος καὶ πρῶτος μπουρλοτιέρης.

**Ἀπάντησις βραχεῖα καὶ περιεκτικὴ
τοῦ Πίτ τοῦ πλανωμένου, τοῦ πάει 'δῶ κι' ἐκεῖ.**

"Ακου τὴν γνώμην, Βασιλεῦ, κι' ἐμοῦ τοῦ Πίτ τοῦ νάνου...
κι' ἐγὼ καθ' ὅλα σύμφημι μετὰ τοῦ Καραπάνου.

**Ἀπάντησις τοῦ μαστρο-Θοδωρῆ
κ2' ὕψος μυστηριώδες καὶ βαρὺ.**

'Στοῦ σεβαστοῦ κυρίου μοι τὸ μέγα μανιφέστο
ὡς μόνῃ μου ἀπάντησις ἢ σιωπὴ μου ἔστω.

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει καὶ τί λάμπει;
ποῖ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυριφωτισμένο,
ὅπου καθένας λαχταρᾷ καὶ θέλει μέσα νάμνη
νὰ κόψῃ χειμωνιάτικο κοστούμι νεοφερμένο;
'Αἰδονοπούλων λέγεται Κατάστημα θαυμάσιον,
ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πῶς βλέπεις ἐργοστάσιον.
'Εκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσὴ φωτοχυσία,
ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαμπρότεων πλουσία,
κι' ὀμβρέλλαι ποικιλόσχημοι καὶ πάντα τᾶλλα εἶδη,
ποῦ τὰ ζυττάζου γάσκοντες καὶ Παρισιανοὶ πούροι,
ἐκεῖ δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπτικῆς ψαλλίδι
κάνει τὸν ἴσιο πῖο κομψὸ καὶ ντρερὸ τὸν καμπούρη.

Μεγά Ἡμερολόγιον Κασδὸν καὶ Δροσίνη,
ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ καλούμενον καὶ τέλειον εἰς ὅλα,
τοιοῦτον δὲν ἀπέκτησα ἀκόμ' ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ δὲν ἀρκεῖ πρὸς ὕμνον τοῦ συλλοῦ μας ἡ κόλλα.
Εἰκόνας πρώτης τάξεως καὶ προσωπογραφίαι,
Τραπεζίτῶν καὶ ποιητῶν κι' Ἀνάκτων συντροφίαι,
ἐκεῖ κι' ἡ νέα τῶν κλεινῶν καλαμαράδων ράτσα,
ἐκεῖ τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν, ὡς κι' ἡ 'δικὴ μας φάτσα.
Κι' αὐτὸ τὸ νέο γλύκισμα κι' αὐτὸς ὁ λουκουμάς
εἰς τὴν ΕΣΤΙΑΝ βρίσκεται πρὸς τέσσαρας δραχμάς.